

ЕЛИН ПЕЛИН
ТРИ СИЛУЕТА НА
ГОРУБЛЕНСКИЯ ПЪТ

chitanka.info

Пижо и Пендо купиха орташки едно малко буренце с хубава препечена ракийка и решиха тайно да я продават на комшиите си в село и така да спечелят някой и друг грош.

С тия благи надежди те се измъкнаха из града и тримата. Тримата, тоест Пижо, Пендо и мършавата кобила Куца Гана, върху чийто самар клапучкаше малкото буренце със скъпоценната течност.

Тримата другари усърдно закрачиха по равния царски друм мълчаливи и замислени. Гана, макар и да накуцваше, вървеше бодро, теглена от милите ѝ спомени за село, което не бе виждала вече два дена, о, как беше обидено нейното свето благонравие в тоя голям град! Цели два дена тя стоя тук вързана в един широк яхър, между толкова коне и айгъри, които подмятаха неприлични цвиления по неин адрес, смееха се безсрамно и пресягаха да я целуват въпреки нейните отчаяни протести.

Сега хладният ветрец, който идеше от Витоша, освежи душата ѝ и отвея мъката от обиденото ѝ сърце. Чисти и спокойни селски мечти нахлуха в главата ѝ.

Пижо и Пендо дълго вървяха мълчаливо подир нея, всеки загазил в своите дълбоки размишления и грижи. Най-послед го удариха на политика.

— Кажи некоя, бре Пижо!

— Е, що че ти кажем, Пендо!

— Е, па кажи, какви новини научи у градо? Я, ете, от пусто пиенъе, ти кажем, не могох носо да си подадем от кръчмата навънка. Ходих да цанъевам, ете, момето у едни хора под Вайс-Воденица. Арни човецете и арни пари даваха, ама, да простиш, коконата малко шавръклива ми се виде, та се уплаших.

— Их, бре Пижо! Какъв си па ти? По що я позна, че е шавръклива?

— Море шавръклива жена, пиян поп и мъжко магаре, да простиш, они отдалеко се познават.

— Мани друго, Пижо, ами жаден съм, пуста вода, па нема.

— Е, че търпиш, човече.

— Море какво че търпим, да си мачим душата! Току... Я дай от ракийката да смръкнем едни уста.

— Бре, Пендо, мисли — ортачко е — огин е.

— Ортачко-мортачко — жаден съм. Да пукнем ли сакаш! Я точни малко де!

— Че ти точнем, ама че дадеш галаганче. Барем парите да й не губим, оно се е видяло.

— Сичко един галаган имам — на ти го, па точи, че от жажда ококорих очи.

— П-тру!... Стой, Ганке, стой!

Пижо спира Куца Ганка, наточва на Пендо за двадесет пари ракия в една тенекиена чашка и му я подава.

— Ха наздраве, Пижо!

— От здраве да се не куртулишеш, Пендо.

Пендо гаврътна чашката, Пижо му прибра галагана, па подкара Куца Гана и тръгнаха след нея.

Вървят и мълчат, мълчат и вървят.

— Бре, Пендо, и я ожъдних — обади се по едно време Пижо.

— Е, че търпиш, човече, вода близо нема.

— Море, нечем ти я вода — другояче ме пари, друго ми се пие, ама не знам що...

— Да не е ракия, бре Пижо?

Пижо се чеше по тила.

— Па може и да е...

— Мисли хубаво, Пижо — ортачко е — огин е.

— Я точни от тоя огин, да угасим оня, бре Пендо. Точни ми за галаганче. Да не мрем сред пато от жажда.

Сега пък Пендо спира Ганка, наточва ракийка на Пижо и му я подава. Той я поема с треперяща ръка.

— Наздраве, Пендо.

— От здраве да се не куртулишеш, Пижо.

Гаврътна Пижо ракийката, обърса с длан увисналите си мустаци, даде на Пендо галагана, който бе взел от него, и двамата пак тръгнаха подир Куца Гана.

— Ако не повече, барем три лева че спечелим.

— Сал си мълчи да не усети цинцарино, зарем нече ни опра Искарро дори.

— Коя, цинцарката ли?

— Гле! Дек го чукаш, дек се пука.

— Море така думаш, ама да изпречим тук цинцарката, тук бурето с ракията, па да кажем: ха сега избирай! Кое че земеш, а?

— Че помислим малко, Пендо.

— Бе и я че помислим дали теб да ги дадем, дали за своя душа да ги задържим.

Пендо се спря веднага:

— Бре Пижо, пак ожаднях, да се не види макар! Дай ми пак за галаган.

Пижо мълчи, мисли и върви, мисли, мълчи и се чеше по врата. После вика на Куца Гана:

— П-труу! Стой, мари пуцино.

Тя послушно застава сред друма. Пижо наточва ракийка на Пендо, взима стария галаган, търка го по брадата и казва:

— Колко косми по брадата, толко пари у абата!

Пендо изпива ракийката, обърсва се и дълго мляще с уста. И тръгват пак мълчаливо.

Вървят, вървят, вятърът свири из клоните на голите върби край пътя, тупа по кожусите, развява гнидявата опашка на Куца Гана и се спуща по дяволите из полето.

— Сега, Пендо, пък я ожъднях — казва Пижо.

— Дай галаганчето, па пий, нали е за душата.

Пак става размяна на единствения галаган.

Подир малко той пак минава в джеба на Пижо и така нататък, и така нататък.

Когато пристигнаха в село, двамата приятели не могоха да намерят къщите си отведнаж и Куца Гана дълго време стоя вързана за една селска върба.

Кой беше спечелил галагана, не знам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.